Мій батько славний був коваль
На все село, на кілька сіл.
В його руках співала сталь,
На сорочках блищала сіль.
Кував підіски, лемеші,
Варив поламані вали.
В двадцятім році гармаші
Гармату в кузні притягли,
І комісар сказав: "Біда!
Одна була на два полки..."
У батька сила молода,
В роботі все йому з руки.
Він положив свій молоток
І тихо вимовив: "Зроблю.
В гарматі з'їдений замок,
Але як-небудь підсталю".
І він сталив. Жаркі бої
Були над Ворсклою по полю:
"За волю-волю — Нашу долю!"
І толочились пирії.
Мій батько славний був коваль
Йому робота не страшна.
Він заварив гримучу сталь —
В той день закінчилась війна.
Орали стоптаний пустир,
Хмарки літали голубами.
І комісар промовив: "Мир!" —
Сухими, чорними губами.
І, вже прямуючи додому,
Зайшов у кузню. Ось вона,
Гармата в блиску молодому,
Пряма, націлена, міцна.
— Хвала тобі за труд, ковалю!
Та ми вже нині не в бою.-
І батько мій сказав без жалю:

— Для миру, голубе, й кую.

1948